

Anyám kertje

anyám reggel a kertbe megy
miatta vannak reggelek
lába alá simul a fű
a kert kezétől gyönyörű
a lombok bókolnak neki
tapsikolnak a levelek
hangjukat nagyon szereti
a rigó is neki fütyül
amint egy hajlós ágon ül

anyám szemében hó szítál
pedig még itt lófrál a nyár
de már dér csillan a nyomán
hűvösödnek a reggelek
füstölni kezd a lehelet
anyám a házba botorkál
hajába ezüst ökörnyál
ragad őszbe ősz szál vegyül
odakint unott szél fütyül
hordja mit a fákról levert
a rozsdás faleveleket
anyám felhőkön lépeget
nélküle oly sivár a kert

Hogy múltatott el

együtt dobtunk kavicsot a tóba
hány esztendő is telt el azóta
látom arcodat a víztükörben
kicsit szomorúan meggyötörten

eltűnődöm hogyan múlhatott el
ami elmúlt és egykor öröknek
tűnt mi lett velünk mi szerelmünkkel
amíg az évek elfüstölögtek

felforrósodik olykor az emlék
már mindegy is hogy rég volt vagy nemrég
árnyéka csak egy szép történetnek
új vágyaknak ágyat úgysem vethet

Ami a nyárból megmaradt

szétfolyt tükörtojás a nap
ami a nyárból megmaradt
árnyék reszket a fák alatt

ilyenkor már fáradt a fény
elbóbiskol a venyigén
kéket álmodik a kökény

rőt avaron zörög a szél
felhorkant aztán elalél
semmibbé lesz a semminél

a völgy mint fazék gőzölög
grízként dagad benne a köd
tegnap van még a hegy mögött

semmi se maradt a lombból
hűlt helyén a csend dorombol
öreg hogyha visszagondol

emlék lesz a fájdalomból